

НАДЕЖДА ПУРИЋ ЈОВАНОВИЋ

ДВЕ ПЕСМЕ

ЦВЕЋЕ

1

Баба грли букет ружа
из цвећаре
Грли га као да јој је стигао
син са оног света
муж са оног света

Цео живот чека их

Плаче
плаче зато што њој
нико никад
није купио цвеће

Тако лепо
у целофану

Неће да га одмота

Како да јој кажем
да сам букет купила другарици
коју нисам нашла код куће

2

Можда је баба старачки лагала
није тад била нешто сасвим своја
немогуће да јој нико није купио букет у целофану

Било је сигурно за Осми март неког цвећа

Онда на пешкирима
кухињским крпама које је добијала

Уосталом
тераса јој је била пуна цвећа
било га је толико да сам могла да проспем ношу
у једну саксију
затим да чекам
шта ће да се деси

Шта би баба са цвећем у кеси

3

Када је умрла
из моде су били изашли целофани
а ушли нови детаљи декорације

На сахрани је било много старица
са букетићима из домаћих вртова

Оне су вероватно размењивале пелцере са бабом
и можда потајно чезнуле за артифицијелном обрадом
– непознат ми је њихов став о натура

Стајала сам као дрво
док су мобарке последње иницијације
плеле ткале везле шиле
цветове

Од бабе ми икебану
направиле

НАРОДНИ ХЕРОЈ НАДЕЖДА ПУРИЋ

Зна се тачно име и презиме мучитеља
намицао јој гвоздени обруч око главе
пекао по телу
гуменим шибама шибао
мора да је имао асистента за реквизиту
Економисткиња Надежда добро израчунала
шта је у колони: дугује а шта: потражује
Реч није рекла
Улице школе понеле су њено име
Понела сам њено име и презиме и ја
(случајно: моја баба се звала тако)
Не бавим се економијом
мада имам неку рачуницу
када одузmem и саберем до првог до петнестог
провлачим пластику и остало
Тако сам израчунала и ово:
Шездесет година после
гвожђа и паљевине њеног тела
неко коме не знамо име и презиме
руши њену њену бисту
не знамо чиме
А она и даље ћути